

Нъ тая душевна сила, която мисляхъ да осѣщамъ у себеси, тоя миръ, тая снисходителна любовъ къмъ ония, които ме мразѣтъ, тая радостъ, че можъ да жъртувамъ по Божията воля животътъ си, сичко туй щѣше ли да бжде у мене, ако се заведж на бѣсилото? Уви! Колко е изпълненъ човѣкъ съсъ противоречия, и когато се мисли да е най силенъ и най светъ, една минута е доста да го направи слабъ и виновенъ. Ще умрж ли достойно, Богъ знае: не смѣхъ да го потвърдижъ.

Като нѣмахъ сега друго освѣнъ да чякамъ на скоро смъртъта, осерѣдоточихъ въображенъето си върху мисълъта на смъртъта съсъ толкосъ сили, щото нѣ само я виждахъ за възможна, а я прѣдосѣщахъ за неизбѣжна. Душята ми нѣмаше никаква надѣжба да избѣгне отъ това рѣшенъе на небето, и колкото пжтя чюяхъ шумъ отъ крачки или отъ ключове, или като се отваряхж вратата ми, казувахъ си: «Дързость! може да иджтъ да ме викатъ, за да чюиж сентенцията; нѣка я чюемъ съсъ достоинство, съсъ прѣданность, и нѣка ублажявами Господа.

Размислихъ какво трѣбува да пишѣж за послѣденъ пжтъ на домородството си, най много на баща си, на майка си, на сѣкиго отъ братъята си, на сѣка отъ сестритѣ си; и като търкаляхъ у мисълъта си тия изречения съсъ една толкосъ дълбока и толкосъ света любовъ, нажяли ми се отъ това и плакахъ, и тия плачове никакъ не ослабихж прѣданностьта, която бѣше у мене.

Какъ не щѣше да доде пакъ безсънъето? Нъ колко бѣше различно отъ първото? Не чювахъ веке охкания или смѣхове у стаята си; въображенъето ми не виждаше веке привидѣния, или скрити хора; ноцъта